

יפתח אלוני

אסימונים בחריצי השמיים

לשכוח לך

מֵאֵכָל זְכוֹנוֹת בֶּשֶׁר וְעֲצָמוֹת,
בִּשְׁק

לִפְתַּח אָמִי: לְדִי
אֶת מוֹתִי מִחֶדֶשׁ.
לְמִשְׁחָק טוֹב הַקְּלָפִים.

מְדִי בִקְרָ שְׁמוֹשׁ, גְּבוֹרֵת תַּמְרוּרִים
עוֹצֶרֶת בְּשָׂדֶה, שֵׁם אָמִי,
גְּבוּהַת רַגְלִים, שְׂדֵיָה נוֹטְפִים,
שׁוֹב וְשׁוֹב מִשְׁלִיכָה –
זֶה הָעֵנִין, בְּנִי: בְּסוֹפוֹ שֶׁל הַיּוֹם,
הַיָּד הָרִיקָה מִנְצָחַת.

הִלַּכְתִּי עַל כָּל הַקֶּפֶה, אֲמָא,
תַּחֲבָתִי אֲסִימוֹנִים בַּחֲרִיצֵי הַשָּׁמַיִם,
בְּסֶדֶק דְּלֹתוֹת, בֵּין אֲדוּוֹת הָעֵתִיד. הַתְּמַכְרָתִי
לְשִׁלְחַן הַקֶּפּוּא, לְאַפְלַת חֲדָרִים.

לְכַבֵּד הַקְּלָפִים אֵין שֵׁם, רַק מִשְׁקָלָם
עוֹצֵר

זוֹ הַהֲתַמְכְּרוֹת,
לְשִׁמְעַ אֶת קוֹלְךָ
וְלֹא לְשִׁמְעַ לּוֹ,
לְבִקֵּשׁ: טִרְפוֹ אֶת הַקְּלָפִים. עוֹד,
עוֹד.
בֶּשֶׁר וְעֲצָמוֹת.

לְלַמֵּד
לְשַׁכַּח לָךְ.

לחן שבור

1.

הַמַּיִם שֶׁל מַאי עֲכוּרִים.
שְׁלוּלִיּוֹת הַמְדַרְכָּה – עֵינַיִם יִרְקוֹת קוֹדְרוֹת.
בְּמַדְרָגוֹת שֶׁל שֶׁמֶשׁ הַשֶּׁמֶשׁ מְטַפֵּס,
שׁוֹפֵךְ זָהָב לְתוֹךְ עֵין גְּדוּלָּה בְּקִצָּה רְחוֹב הָעֲבוּדָה. הַנֶּכֶד
עוֹרֵם אוֹתוֹ בְּכַף טְרַקטוֹר צָהָב, חֲצִי נֶשֶׁר:
"תַּעֲזֹב אֶת זֶה", "אֵין סְכוּי", "לֹא הַיּוֹם".
קוֹלּוֹ מַגִּיעַ עַד הַנָּאדִי.
שֵׁם,
בֵּין כְּתָמִים כְּהִים שֶׁל עֵשֶׁב,
שֶׁכֶּב גּוֹפֵי הַיֶּלֶדִי,
לֹמֵד בְּדִידוֹת רֹאשׁוֹנָה.
קָרָאתִי לָהּ ג'וֹן,
וּמִמְכָּרוֹת הָרוּחַ הִיא חֲצָבָה
אֶת נִשְׁמַת סוּסֵי הַקָּטָן.

2.

יוֹנִי אָפוֹף אֶבֶן מְזֻרְחִי.
הֵלֵת חוֹל מְטַשְׁטֶשֶׁת אֶת דְּמוּת הַבְּתִים.
תּוֹלַעַת אֶבֶן, מְכַרְסֶמֶת חִלּוֹנוֹת.
הָאֶסְתֶּמָּה שֶׁהִיְתָה שְׁלִי,
שֶׁהִיְתָה שֶׁל אָבִי, שֶׁהִיְתָה שֶׁל אָבִיו –
שׁוֹרֶקֶת לְחֵית הַקֵּץ.
וְעַכְשָׁיו הִיא שְׁלוֹ, הַשְּׂרִיקָה,
הַלַּחַן הַשְּׁבוּר.

3.

בִּיּוֹלִי הַתְּקַלְקֵל הַמְזוּגֵן. יֵצְאָנוּ לְחֹצֵר, הַשֶּׁמֶשׁ כָּתֵר אוֹתָנוּ,
יָם צָהָב. הַנֶּכֶד קָפֵץ אֶל לְבוֹ. נִפְחָתִי
גִּלְגֵּל לוֹ צוּאָר סוּס קָטָן.
יִשְׁבַּתִּי עַל כֶּתֶם הָעֵשֶׁב שֶׁצִּמַּח בְּתוֹךְ זִקְנָתִי,
מִבֵּית מִבְעַד לְסוֹדְגִיו אֶל הַדָּשָׁא הַקִּדְמִי,
מִחֲפֵשׁ אִמְץ.

4.

אוגוסט. השמש

סוס מרכבה, כידוני הלוחמים מהלכים אימים בצוחה.
סבא, דיו! דיו, סבא! הנכד מאיץ בין צללי העצים בשדרה,
קולו מושך מתוכי את הקטיפה.
אני כובש את הרעידות של לחיי,
מחזיר לעצמי את האמון בשפתו.

5.

בחמשה-עשר בספטמבר הקרינו על קיר הבית את "זכרונות" של פליני,
קולות בקעו מן הטיח. בכיתי.
איני מפסיק להולד.